

PETRA NAHRADIL ÁDA

Všichni mi říkají Áda. Tedy ti, co mě znají. Trenéři, hráči, lidi kolem hokeje, dokonce i v médiích jsem býval jmenovaný jako masér Áda Bílek. Místo skutečného křestního, jež bylo a odjakživa je a bude Petr.

Dokonce i v pořadu Mr. GS, který svého času měli na TV Nova Michal Suchánek a Richard Genzer, jsem byl takhle představen. Pro všechny jsem zkrátka Áda. Ale už se moc neví, jak ta přezdívka vznikla.

Někdy v roce 1970 jsem začínal s hokejem v přípravce Sparty pod trenérem Bohoušem Šmerhou, který bohužel už dneska není na světě. Začínal jsem v obraně. Nastupoval jsem společně s bekem, který se shodou okolností jmenoval taky Bílek. Jen ho pokřtili Pavel. Celou přípravkou jsme procházeli jako dvojice spolu.

Ve stejné době hrál za Jihlavu zadák jménem Petr Adamík. S Duklou spojil vlastně celou svoji kariéru, vydržel tam třináct sezon. Pouze Jan Suchý sehrál v jihlavském dresu víc zápasů, Adamík pomohl armádnímu týmu k pěti titulům a pronikl taky do reprezentace. V roce 1973 si zahrál na mistrovství světa v Moskvě a získal tam bronzovou medaili.

Samozřejmě že jsme ligové mače už jako kluci v Praze navštěvovali, zápasy Sparty proti Jihlavě bývaly velké a často značně vyhecované boje. Hlavně řežby mezi spartánským obráncem Jaroslavem Šímou a jihlavským Jardou Holíkem vstoupily do historie. V bráně chytal za Spartu Jirka Holeček, v útoku váleli Jiří Kochta, „Bojar“ Nikl, který mě později taky trénoval, Petr Brdička a jiná spartánská esa.

Jihlavskému beku Adamíkovi jsem prý byl postavou, herním projevem a taky v obličejí hodně podobný. Kukuč, velký nos i černé vlasy jsem měl jako on. Proti parťákovi z obrany Pavlu Bílkovi jsem byl větší, narostlejší. Pan Šmerha si nás nepletl, ale občas mu dělalo problémy, když po nás pořád musel řvát: „Petře! Pavle!“ Aby si to usnadnil, začal mi říkat prostě Adamík. A spoluhráči z přípravky si to zkrátili na Ádu.

Od té doby ta přezdívka jde pořád se mnou; vlastně celý život. Podědil jí dokonce i můj syn Petr, který se dal taky na hokej a jemuž dneska kluci říkají Ádo stejně jako mně.

Na jednom turnaji v žácích, co se hrál v ostravském Ledňáčku, jsem prožil i zcela zásadní změnu. Ve Spartě jsme měli dobré zadáky, ale chyběli nám útočníci. Byl to trenér Petr Fesl, kdo mě tenkrát posunul z obrany do útoku. A mně se podařilo na tom turnaji vyhrát nejlepšího střelce, přitom jsem vepředu nastupoval vůbec poprvé. Od té doby jsem tam zůstal, hrál jen centra a vydrželo mi to až do konce hráčské kariéry.

Z hráčů, kteří se mnou začínali, nikdo do ligy později nepronikl. Pár jich taky uteklo, mezi nimi Jirka Poner, s nímž jsem procházel juniorskými výběry, stejně jako s litvínovským odcho-

vancem Honzou Tábořem. Coby hráč ročníku 1963 jsem tam ale hlavně nastupoval s borci jako Vláda Růžička, Petr Rosol, Tonda Stavjaňa. Už tehdy bylo znát, že z nich něco bude.

V mládežnických týmech se mnou hráli taky jiní pozdější reprezentanti a vynikající ligoví hráči – Roman Božek, Kamil Prachař, Karel Soudek. Potkal jsem se taky s Dominikem Haškem, který byl mladší, ale už tehdy vyčníval.

V juniorské soutěži jsme hráli proti sobě, když Sparta bojovala s Pardubicemi. S nimi jsme se vždycky mydlili. V obraně měli dvojku Střída – Hrubeš, v útoku lehkonožou jízdu ve složení Dolana – Jiroutek – Kopecký. A v bráně Haška. On prošel všemi juniorskými výběry a zahrál si i s námi. Onehdy v osmnáctce mu dělal dvojku Roman Višňák z Hradce Králové.

„Chtěl vždycky strašně vyhrávat. Co si vzpomínám, u Haška to nebylo jen na ledě, ale i při tenisu, fotbalu, hlavičkované o zmrzlinový pohár. Chtěl vyhrát, pořád se sázel, ve Švédsku lezl do moře. Vybrali jsme každý pět švédských korun a on by tam šel, ačkoli byl duben. Nakonec to náš trenér Šustek zatrhł, protože byla fakt zima,“ vzpomínal na Hašana po letech.

Růžička už jezdil na národák jako ligový hráč, s Rosolem jediní pravidelně hráli nejvyšší soutěž, oba v Litvínově. Výjimečný hokejista, který už byl taky někde jinde. Tehdy nosil knírek, takové černé chmýří, my jsme tomu říkali sexuální kartáček... Myslím, že ho shodil, až když byl na vojně v Trenčíně.

Růža měl jediný vážnou známost, Evičku neboli Evíka. Už tehdy s ní chodil a později si ji vzal za manželku, takže se z ní stala paní Eva. Jsou spolu pořád. S Vládou Růžičkou mám do-

dnes super vztah. Svým uměním čněl vysoko nad ostatními a patřil k největším tahounům týmu. Taky moc rád poslouchal tvrdou muziku.

Jednou na soustředění v Nymburce to o poledním klidu zase řvalo na celou chodbu. V době, kdy jsme měli odpočívat, nám ostatním ten kravál docela vadil, a tak jsme si z milého Vládička kapánek vystřelili. Já a Honza Tábor jsme vyhodili pojistky, tehdy ještě byly šroubovací, aby byl chvíli klid. Proč to vlastně říkám: Růža se učil elektrikářem.

Kazeťák najednou ztichl, ale místo něj rozrážel náhlé ticho jiný hluk. „Jak to, že nejde proud? Co to je?“ rozléhal se Vládiček řev.

„Tak to pojď spravit, když jsi ten elektrikář,“ vybídlí jsme potutelně Růžičku.

Přišel ke skříní s pojistkami, omrknul to a povídá: „No, to jsme asi ještě nebrali,“ zakabonil se.

„My jsme zapomněli, že ještě nejsi vyučený,“ řekli jsme mu a ty pojistky utáhli sami.

Muzika za chvíli vyhrávala dál, Vládiček jen cestou na svůj pokoj utrousil pár jadrných slov, že jsme na něj jako ušili boudu. No, něco na tom pravdy bylo, tu klukovskou srandu nám nezbláfl a my tu opravu museli vyřídit za něj.

Po zlatém šampionátu ve Vídni 2005 si Růžička dokončil nejvyšší trenérskou kvalifikaci. Už měl tehdy jeden extraligový titul se Slavií, s českou reprezentací vyhrál mistrovství světa, ale pořad neměl „áčko“.

Růža vždycky nosil v hlavě především hokej, proto z něj vyrostl tak geniální hokejista a později i skvělý trenér. Ale v mlad-

ším věku byl s učením trochu na kordy, protože pořád cestoval, byl někde pryč, takže do školy se tolik nedostal. A víc než učení ho bavil hlavně hokej. Taky měl jiný přístup než později, kdy dospěl a lidsky vyzrál.

„Já se na to už vykašlu! Půjdu na vojnu a hotovo!“ pohrozil prý kolikrát, když měl jít před komisi a u zkoušek potvrdit, že si doplnil, co hokejem zameškal.

„Ne, Vládo, neblázni, to půjde, my ti pomůžeme. Bude to hračka, hlavně se tam musíš ukázat. My už to nějak zařídíme,“ chlácholili ho lidi z klubu, protože o takovou oporu by přece jenom neradi přišli.

Jednou takhle skládal Vláda zkoušku z dějepisu. Málo se ví, že Růžičku historie baví, rád se vrací k minulosti, docela ho to zajímá. Ale tenkrát před komisí znalostmi zrovna nehýřil. Nevěděli, co s ním.

„Tak nám aspoň řekněte, kdy skončila druhá světová válka,“ napadlo někoho.

„No přece v pětáctyřicátym!“ vyhrkl Růžička.

„Mohl byste být trochu konkrétnější?“ chtěla znát zkušební komise přesné datum.

„No, vždyť říkám, v roce 1945,“ odvětil Růža.

„Ale my bychom to rádi slyšeli přesně,“ vybídl Vládu někdo z komise.

„No přece ti-síc-de-vět-set-čtyři-cet-pět,“ vyslabikoval Růžička...

Úplně nejpřesnější a uspokojivá odpověď to nebyla. Možná se tohle všechno událo, možná to je jen povídačka. Nicméně na žádnou vojnu tehdy nešel.